

DECIZIA nr. 162 din 5 mai 2025

referitoare la taxa de școlarizare prevăzută de [art. 4 alin. \(1\) lit. f\) din capitolul IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017](#) privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în cazul educației antepreșcolare și preșcolare prin raportare la prevederile [Legii educației naționale nr. 1/2011](#) și respectiv [Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023](#)

EMITENT • **ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT**

Publicat în [MONITORUL OFICIAL nr. 594 din 26 iunie 2025](#)

Data intrării în vigoare **26-06-2025**

Dosar nr. 227/1/2025

Mariana Constantinescu	- vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Adina Georgeta Ponea	- pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	- președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	- președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	- judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	- judecător la Secția I civilă
Liviu Eugen Făget	- judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	- judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	- judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	- judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	- judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	- judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Craiu	- judecător la Secția a II-a civilă
Alina-Irina Prisecaru	- judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina-Elena Vladu-Crevon	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilian Constantin Meiu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina-Gianina Prelipcean	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 227/1/2025, este legal constituit conform dispozițiilor [art. 520 alin. \(8\) din Codul de procedură civilă](#) și ale [art. 35 alin. \(1\) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție](#), aprobat prin [Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023](#), cu modificările și completările ulterioare ([Regulamentul](#)).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Raluca Emilia Leote, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 21.613/3/2023*.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, pârâtul Ministerul Afacerilor Externe formulând un punct de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prelabile, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin încheierea din 19 decembrie 2024, în Dosarul nr. 21.613/3/2023*, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor [art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#) privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări

sociale ([Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#)), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Ce include taxa de școlarizare prevăzută de [art. 4 alin. \(1\) lit. f\) din capitolul IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017](#) privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în cazul educației antepreșcolare și preșcolare prin raportare la prevederile [Legii educației naționale nr. 1/2011](#) și respectiv [Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023](#)? Documentele de decontare prezentate de părinte și emise de creșe/grădinițe care oferă nu numai servicii de educație, ci și supraveghere și îngrijire trebuie să realizeze o defalcare a costurilor în ceea ce privește educația antepreșcolară și preșcolară și celelalte costuri?

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. [Legea-cadru nr. 153/2017](#) privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare ([Legea-cadru nr. 153/2017](#))

[Anexa nr. IV](#) Familia ocupațională de funcții bugetare „Diplomație” - [capitolul IV](#) - Salarizarea în valută și alte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate - Secțiunea a 3-a - Indemnizații lunare în valută

Articolul 4

(1) Personalul trimis în misiune permanentă în străinătate beneficiază, pe lângă salariile lunare în valută stabilite în condițiile prevăzute la [art. 2](#), și de:

f) o indemnizație lunară în valută pentru plata taxei de școlarizare pentru fiecare copil până la vârsta de 26 de ani care urmează forme de învățământ preuniversitar sau universitar în țara unde părintele își desfășoară activitatea, în situația în care sistemul de învățământ de stat din țara respectivă nu oferă în localitatea de reședință instruire în domeniul ales, precum și în situațiile în care unitățile de învățământ de stat percep taxe de școlarizare. Această indemnizație se acordă cu condiția promovării anului de studii precedent sau a examenelor din anul respectiv, pe bază de documente justificative, lunar, trimestrial sau anual, și nu poate depăși 500 euro lunar;

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, cu nr. 21.613/3/2023* (ca urmare a declinării), reclamanta, în contradictoriu cu pârâții Ambasada României la Haga - Departamentul financiar și Ministerul Afacerilor Externe (M.A.E.), a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună: anularea notei de restituire a Ambasadei României la Haga și a Adresei nr. xxx emisă de M.A.E. ca răspuns la plângerea prealabilă formulată, în temeiul [art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004](#), cu consecința obligării M.A.E. la plata sumei de 3.000 euro, reprezentând costuri de creșă, conform [art. 4 alin. \(1\) lit. f\) din cap. IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017](#), iar, în subsidiar, obligarea pârâtei la plata sumei de 3.000 euro în măsura în care aceasta va prezenta instrucțiunile la care se face referire prin Adresa nr. xxx, instrucțiuni prin care se dispune decontarea taxei de școlarizare.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

10. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de [art. 2 alin. \(1\)](#) raportat la [art. 1 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#) privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

11. Reclamanta a precizat că nu este necesară sesizarea Înaltei Curți, întrucât normele invocate sunt clare și nu necesită lămuriri.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

12. Opinia instanței de trimitere este, în esență, aceea că interpretarea dată de pârâțul Ministerul Afacerilor Externe prin instrucțiuni și circulare legate de decontarea taxei de școlarizare, prin care s-a restricționat decontarea numai pentru taxa de educație propriu-zisă, nu pare să aibă o justificare legală (adăugând la aceasta) și reală, față de situația din speță. În plus, a arătat că, în speță, este vorba despre educația timpurie realizată prin unități autorizate din Olanda, neputându-se face o analogie decât cu sistemul privat din țară, aspect care face ca prevederile din [Legea nr. 1/2011](#) și [Legea nr. 198/2023](#) să fie limitate ca aplicabilitate.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

13. În raport cu întrebarea cu care a fost sesizată instanța supremă în prezentul dosar, nu a fost necesară consultarea jurisprudenței instanțelor naționale.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

14. Nu au fost identificate decizii care să prezinte relevanță în cauză.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

15. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de [art. 2 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#).

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

16. Admisibilitatea sesizării va fi circumscrisă atât condițiilor speciale instituite prin [art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#), cât și celor ce decurg din cuprinsul [art. 519-520 din Codul de procedură civilă](#), a căror incidență este atrasă ca efect al normei de trimitere din art. 4 al ordonanței de urgență la prevederile [Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată](#), cu modificările și completările ulterioare, cu ale cărei dispoziții arată că se completează.

17. În lumina acestor dispoziții legale, condițiile de admisibilitate a unei sesizări formulate în baza [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#) sunt circumscrise următoarelor elemente:

- existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță ori în calea de atac, dintre cele la care se referă [art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#);
- sesizarea să privească o chestiune de drept;
- soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

18. Evaluarea elementelor sesizării relevă întrunirea doar în parte a condițiilor de admisibilitate mai sus enunțate.

19. Astfel, sesizarea a fost formulată într-un litigiu având ca obiect cererea reclamantei, personal diplomatic, care face parte din categoria personalului plătit din fonduri publice, de obligare a părâtei angajator și a M.A.E. la plata sumei de 3.000 euro, reprezentând costuri de creșă, conform [art. 4 alin. \(1\) lit. f\) din cap. IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017](#).

20. Așadar, instanța de trimitere a fost investită cu soluționarea unui litigiu care se înscrie în domeniul de aplicare a [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#), făcând parte din rândul celor menționate în [art. 1 alin. \(1\)](#), respectiv „procese privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice”.

21. Cauza se află în curs de soluționare, în primă instanță, pe rolul Tribunalului București - Secția a VIII-a de conflicte de muncă și asigurări sociale, în virtutea competenței legale conturate prin dispozițiile [art. 269 din Codul muncii](#) raportat la [art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă](#).

22. Cât privește cea de-a doua condiție de admisibilitate în rândul celor anterior enunțate, ca sesizarea să privească o „chestiune de drept”, aceasta nu este îndeplinită.

23. În legătură cu acest din urmă aspect, se observă că [art. 1 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#) coincide în conținut cu [art. 519 din Codul de procedură civilă](#), astfel încât nu instituie vreo derogare de la dreptul comun.

24. Prin urmare, văzând și norma de trimitere la prevederile [Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată](#), cu modificările și completările ulterioare, din cuprinsul [art. 4 al ordonanței de urgență](#), se constată că și în cazul mecanismului instituit în baza [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#) este pe deplin operantă noțiunea autonomă de „chestiune de drept”, prevăzută de Codul de procedură civilă, și a cărei semnificație a fost conturată în jurisprudența constantă a Înaltei Curți referitoare la procedura prevăzută de dispozițiile [art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă](#).

25. Astfel, chestiunea de drept supusă dezlegării trebuie să fie veritabilă, în sensul ca întrebarea adresată instanței supreme să vizeze o problemă de drept reală, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

26. Mai mult decât atât, expunerea de motive din preambulul [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#) evocă nevoia clarificării, încă dintr-o fază incipientă (cea a judecării cauzelor în fond), a unor „chestiuni dificile de drept”, ceea ce consolidează concluzia necesității existenței unei chestiuni de drept veritabile, a cărei lămurire reclamă intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a acesteia și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor deduse judecării.

27. Totodată, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că obiectul procedurii este reprezentat de o normă de drept incompletă sau neclară, care, pe baza unei interpretări juridice adecvate, consistente, poate primi înțelesuri și aplicări divergente în situații cvasiidentice și poate determina, în final, o jurisprudență neunitară. Prin urmare, sintagma „chestiune de drept”, prevăzută la [art. 519 din Codul de procedură civilă](#) și la [art. 2 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#), trebuie raportată la prevederile [art. 5 alin. \(2\) din Codul de procedură civilă](#), potrivit cărora „niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă” ([Decizia 11 din 20 februarie 2017](#), publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2017, [Decizia nr. 70 din 31 octombrie 2022](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 4 ianuarie 2023, [Decizia nr. 32 din 24 aprilie 2023](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 25 mai 2023).

28. Mai mult, caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare trebuie să fie prezentate în încheierea de sesizare, care trebuie să fie motivată, aptă să releve reflecția asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumente aferente, și de o manieră în care să se întrevadă explicit pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, întrucât simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile (spre exemplu, deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept [nr. 45 din 7 iunie 2021](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021; [nr. 50 din 14 iunie 2021](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 3 septembrie 2021; [nr. 74 din 18 octombrie 2021](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1174 din 13 decembrie 2021).

29. Astfel fiind, interpretarea și aplicarea legii, în circumstanțele specifice fiecărei cauze, sunt competențe care aparțin instanței de judecată investite și reprezintă o obligație ridicată la rang de principiu fundamental, ce își găsește consacarea în prevederile [art. 5 alin. \(2\) din Codul de procedură civilă](#). Judecătorul cauzei este cel chemat să rezolve și posibilele dificultăți de interpretare ori de corelare a unor norme juridice, fie ele neclare ori incomplete, folosind metodele de interpretare a legii, în acord cu principiile de drept, cu statuările doctrinare și cele jurisprudențiale în materie, atât timp cât interpretarea legii substanțiale și a celei de procedură reprezintă o etapă distinctă și absolut necesară în procesul de aplicare a dreptului la o situație de fapt concretă.

30. În cauză, în cadrul primei întrebări, instanța de trimitere solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să stabilească ce include taxa de școlarizare prevăzută de [art. 4 alin. \(1\) lit. f\) din cap. IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017](#) în cazul educației antepreșcolare și preșcolare prin raportare la prevederile [Legii educației naționale nr. 1/2011](#) și respectiv [Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023](#).

31. Problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate, în condițiile în care dispozițiile legale anterior citate nu sunt lacunare, incomplete sau neclare, aspect ce reiese și din încheierea de sesizare, în care instanța de trimitere a interpretat dispozițiile legale în discuție, fără nicio dificultate, reținând că dispozițiile [art. 4 alin. \(1\) lit. f\) din cap. IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017](#) se referă la taxa de școlarizare înțeleasă, în general, pentru educația școlară - începând de la învățământul primar, în care aceștia urmează cursurile unei instituții de învățământ propriu-zise, și, în acest caz, coincide strict cu taxele legate de educația acestora, respectiv costurile efectiv solicitate de instituția de învățământ de la părinți pentru educația copilului.

32. A mai reținut instanța de trimitere și faptul că în cazul educației timpurii se pot constata anumite particularități față de educația școlară, având în vedere specificul activităților de educare a copiilor la aceste vârste și mai ales faptul că sunt absolut necesare îngrijirea și supravegherea copiilor din cauza vârstei fragede, activitate esențială care presupune alte costuri suplimentare, fapt pentru care a apreciat că interpretarea dată de pârâtul M.A.E. prin instrucțiuni și circulare legate de decontarea taxei de școlarizare, prin care s-a restricționat decontarea numai pentru taxa de educație, propriu-zisă - ceea ce presupune evidențierea unui număr de ore și a specificului educației în acest context - nu pare să aibă o justificare legală și reală, față de situația din speță. Nu în ultimul rând, instanța de trimitere a reținut că, în speță, este vorba despre educația timpurie realizată prin unități autorizate din Olanda, neputându-se face o analogie decât cu sistemul privat din țară, aspect care face ca prevederile din [Legea nr. 1/2011](#) și [Legea nr. 198/2023](#) să fie limitate ca aplicabilitate.

33. Se constată că instanța de trimitere nu a avut nicio dificultate în interpretarea normelor legale și nici nu a arătat argumentele pentru care consideră că problema de drept în discuție este susceptibilă a da naștere unor interpretări diferite. În contextul în care din cuprinsul încheierii de sesizare nu rezultă care ar fi dilema instanței de trimitere cu privire la posibilele interpretări diferite ale cadrului legal și nici obstacolele întâmpinate în îndeplinirea obligației de a interpreta și aplica norma legală în litigiul cu care este investită, se impune concluzia că problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate, neexistând riscul apariției unei practici neunitare, de natură să justifice intervenția instanței supreme.

34. În acest context, se constată și faptul că instanța de trimitere a menționat doar formal existența unei practici neunitare, de vreme ce nu a indicat hotărârile judecătorești în care problema în discuție a suscitat interpretări diferite.

35. Așadar, este evident că, întrucât în cauză nu se pune problema existenței unei dificultăți de interpretare a unei norme de drept neclare, îndoielnice, nu este îndeplinită condiția de admisibilitate subsumată cerinței ca aceasta să privească o chestiune de drept reală, ci se solicită o rezolvare a litigiului dedus judecății. Or, instanța supremă nu poate fi investită în cadrul acestei proceduri cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei cu a cărei soluționare au fost investite instanțele, atribut care este și trebuie să rămână în competența acestora.

36. Se reține că într-o astfel de manieră a procedat instanța de trimitere, care, fără să aibă vreun echivoc asupra normelor de drept aplicabile litigiului, a supus dezlegării instanței supreme cazul punctual cu care a fost investită, și anume acela de a stabili dacă sintagma „taxa de școlarizare“ include și alte cheltuieli, strict prin raportare la criteriile stabilite de M.A.E. pentru decontare.

37. A rezolva pretinsa chestiune preliminară de către Înalta Curte, în cadrul hotărârii prealabile, ar constitui, în cele din urmă, chiar un act de judecată a speței, prin aplicarea normelor incidente la situația de fapt, ceea ce este nepermis în cadrul prezentei proceduri de unificare.

38. În ce ceea ce privește cea de-a doua întrebare din cuprinsul sesizării, judecătorii-raportori constată că în încheierea de sesizare nu sunt prezentate aspectele referitoare la problematica de interpretare și/sau aplicare a vreunui text legal, nu se identifică textul normativ care intră în discuție ori care trebuie supus analizei, instanța de trimitere neinvocând o chestiune de interpretare a legii, ci solicitând o îndrumare pentru a gestiona soluționarea cauzei, un răspuns la întrebarea dacă „documentele de decontare prezentate de părinte și emise de creșe /grădinițe care oferă nu numai servicii de educație, ci și supraveghere și îngrijire trebuie să realizeze o defalcare a costurilor în ceea ce privește educația antepreșcolară și preșcolară și celelalte costuri“.

39. Or, instanța de trimitere este cea care trebuie să stabilească norma de drept aplicabilă raportului juridic dedus judecătii, în funcție de pretențiile concrete formulate de partea reclamantă, operațiune pe care nu o poate delega, pe calea întrebării prealabile, instanței supreme. Mecanismul hotărârii preliminare nu poate fi deturnat de la rațiunea reglementării lui, aceea a asigurării unor dezlegări în drept de principiu, iar nu a subrogării în atribuțiile jurisdicționale ale instanței de judecată (a se vedea deciziile Înalte Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept [nr. 64 din 27 septembrie 2021](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1099 din 18 noiembrie 2021; [nr. 8 din 21 februarie 2022](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 5 aprilie 2022).

40. Prin urmare, sub pretextul lămuririi unor norme juridice, se urmărește, în realitate, determinarea de către instanța supremă a dispozițiilor legale incidente documentelor de decontare emise de creșele/grădinițele care oferă nu numai servicii de educație, ci și supraveghere și îngrijire, căreia apoi instanța de trimitere să îi facă aplicarea pentru o corectă rezolvare a pretențiilor reclamantei.

41. Așadar, este evident că, întrucât în cauză nu se pune problema existenței unei dificultăți de interpretare a unei norme de drept neclare, îndoielnice, nu este îndeplinită condiția de admisibilitate subsumată cerinței ca aceasta să privească o chestiune de drept reală, ci, în realitate, se solicită o rezolvare a litigiului dedus judecătii. Or, instanța supremă nu poate fi investită în cadrul acestei proceduri cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei cu a cărei soluționare au fost investite instanțele, atribut care este și trebuie să rămână în competența acestora.

42. Așadar, se constată că prezenta întrebare urmărește, în contextul particular al cauzei (în care părțile invocă lipsa documentelor justificative ale costurilor de școlarizare), stabilirea soluției ce urmează a fi pronunțată de titularul sesizării, și nu interpretarea cu caracter de principiu a unei norme de drept stabilite ca incidentă de instanța de trimitere, așa cum impune procedura trimiterii preliminare.

43. Din această perspectivă, sesizarea nu poate primi o dezlegare pe fond, având caracter inadmisibil, câtă vreme se tinde, în realitate, la o „delegare“ a funcției jurisdicționale a instanței de trimitere către instanța supremă, îndrituită să dea doar dezlegări de principiu asupra unor veritabile chestiuni de drept, iar nu să arate norma incidentă raportului litigios, a cărei aplicare să o realizeze apoi instanța de trimitere (paragraful 103 al [Deciziei nr. 63 din 17 octombrie 2022](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1156 din 29 noiembrie 2022.)

44. Argumentele expuse în cele ce precedă permit a se reține concluzia că, în realitate, este confundat caracterul obligatoriu al sesizării cu condiția de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu.

45. Astfel argumentată sesizarea, demersul instanței de trimitere evidențiază o înțelegere greșită a mecanismului procedurii hotărârii prealabile din reglementarea specială, de vreme ce titularul sesizării a dat prevalență obligativității sesizării, fără însă a realiza cuvenita și prealabila verificare și constatare a îndeplinirii condițiilor de admisibilitate de ordin procedural și substanțial care îi îngăduiau un atare demers.

46. Cu alte cuvinte, a fost ignorată în mod nepermis ipoteza normei stipulate în [art. 2 din ordonanța de urgență](#) precitată, care permitea declanșarea mecanismului procedurii hotărârii prealabile doar în prezența constatării ca fiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate, inclusiv cea referitoare la existența unei chestiuni de drept, pentru că numai atunci ar putea intra în acțiune dispoziția normei juridice anterior menționate, potrivit cu care completul de judecată investit cu soluționarea procesului „va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată“.

47. Pentru aceste considerente, în temeiul [art. 2 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024](#), cu referire la [art. 521 din Codul de procedură civilă](#),

În numele legii
DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 21.613/3/2023*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Ce include taxa de școlarizare prevăzută de [art. 4 alin. \(1\) lit. f\) din capitolul IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017](#) privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în cazul educației antepreșcolare și preșcolare prin raportare la prevederile [Legii educației naționale nr. 1/2011](#) și respectiv [Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023](#)? Documentele de decontare prezentate de părinte și emise de creșe /grădinițe care oferă nu numai servicii de educație, ci și supraveghere și îngrijire trebuie să realizeze o defalcare a costurilor în ceea ce privește educația antepreșcolară și preșcolară și celelalte costuri?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor [art. 521 alin. \(3\) din Codul de procedură civilă](#).

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,

Raluca Emilia Leote
